

ISTORIE

Oliver Jens Schmitt (n. 1973) este profesor de istorie sud-est-europeană la Universitatea din Viena. Temele sale de cercetare privesc, printre altele, fascismul în Europa de Est, cu accent pe România, societățile urbane din estul Mediteranei în secolul al XIX-lea, societatea și politica în Imperiul Otoman târziu, evoluțiile socioculturale în spațiul albanez, istoria imperiului maritim al Veneției sau istoria Balcanilor în Evul Mediu târziu. Din 2017, este președintele Secției Filozofie/Istorie a Academiei Austriece de Științe. Printre titlurile sale, traduse în mai multe limbi, se numără: *Kosovo: Kurze Geschichte einer zentralbalkanischen Landschaft* (*Kosovo: Scurtă istorie a unui ținut central-balcanic*, 2008); *Skanderbeg: Der neue Alexander auf dem Balkan* (*Skanderbeg: Noul Alexandru din Balcani*, 2009; trad. rom. 2014); *Die Albaner: Eine Geschichte zwischen Orient und Okzident* (*Albanezii: O istorie între Orient și Occident*, 2012). La Humanitas a fost tradusă biografia *Corneliu Zelea Codreanu: Ascensiunea și decăderea „Căpitanului“* (2017) și a apărut *România în 100 de ani: Bilanțul unui veac de istorie: Urmărit de un dialog cu Marian Voicu* (2018), volum publicat și în limba germană.

OLIVER JENS SCHMITT

BALCANII

ÎN SECOLUL XX

O ISTORIE POSTIMPERIALĂ

Traducere din germană de
Irina Manea și Andrei Pogăciaș

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

1. INTRODUCERE	7
O istorie a destrămării postimperiale	11
Probleme de metodologie și stadiul cercetării.	13
2. PRIMUL DECENIU DE RĂZBOI: 1912–1923.	16
Cele trei războaie balcanice	31
Primul Război Mondial	47
3. BALCANII ÎN PERIOADA INTERBELICĂ: EȘECUL UNEI NOI ORDINI POSTIMPERIALE	71
Prăbușirea imperiilor și crearea unei noi lumi statale	71
Încercări de organizare postimperială.	92
Balcanii țărănimii.	123
Balcanii noilor periferii	133
Societățile de masă postimperiale.	145
4. AL DOILEA DECENIU DE RĂZBOI: 1939–1949	163
Al Doilea Război Mondial.	163
Sfârșitul politic al Balcanilor postimperiali: Implozia României Mari.	164
Războiul convențional.	166
Noua ordine politică din Balcani creată de puterile Axei	170
Comparație între regimurile de ocupație	171
Partenerii regionali ai Axei	190
Rezistența – o comparație	193
5. OMOGENIZAREA POSTIMPERIALĂ: BALCANII ÎNTRE 1945 ȘI 1989	199
Balcanii între 1945 și 1989: Ritmuri de dezvoltare și perioade.	199
Deceniul stalinist 1945–1956.	204
Anul-cheie 1956.	230
Revoluția stalinistă a societății și economiei	233
Pe drumul către <i>Omul Nou</i>	244
Balcanii globalizați.	296
Balcanii regionali	304
Periferiile balcanice	308

Anul 1968 în Balcani	320
1989 – doar o jumătate de an epocal în Balcani	326
Cauzele prăbușirii comunismelor balcanice	329
Dezintegrarea Iugoslaviei	333
6. REZUMAT	340
NOTE	351
ANEXĂ	355
Lucrări fundamentale	355
Țări individuale	355
BIBLIOGRAFIE	357
LISTA HĂRȚILOR	383

1. Introducere

Imperiile din Europa de Est s-au prăbușit acum o sută de ani. Între 1917 și 1923 au dispărut Imperiul Rus, Austro-Ungaria și Imperiul Otoman, fiind înlocuite de state naționale. Multă vreme aceste imperii au fost considerate fenomene ale unei epoci premoderne apuse. Însă, odată cu dezvoltarea unor organisme supranaționale precum Uniunea Europeană, interesul pentru ele a revenit. E astăzi limpede că delegitimarea imperiilor a fost una dintre strategiile statelor naționale, care doreau să înlocuiască marile imperii. Pe plan extern, statele naționale au trebuit să se legitimizeze, înfățișându-și propriul model politic ca pe un progres istoric în raport cu cel al imperiilor. Pe plan intern, au făcut tot ce au putut pentru a înlătura moștenirea imperială. Pentru că toate statele naționale din Europa de Est au fost create prin desprinderea de imperii. Acest lucru este valabil și pentru Balcani, regiunea din sud-estul Europei definită de mii de ani prin apartenență la imperii, în special bizantin și otoman, și asupra căreia Imperiul Habsburgic a avut o puternică influență din nord.

În cercetarea istorică, sfârșitul imperiilor a fost perceput multă vreme ca un moment de cotitură. Astăzi însă, se ridică noi întrebări. Dispariția imperiilor a însemnat că ceva esențialmente nou a început în 1918–1923? Este cu adevărat o ruptură, o graniță între epoci, așa cum o sugerează periodizarea comună a istoriei europene? Sau, dimpotrivă, oare continuitățile nu erau mai puternice decât ar fi fost dispuși să recunoască actorii politici și mulți istorici?

Interpretarea care subliniază ruptura dintre imperii și statele naționale nu este doar istorică, ci și politică. Trebuie înțeleasă ca o justificare a noii ordini național-statale, care a modelat până în prezent Balcanii. Totuși, interesul pentru imperii și moștenirea lor, manifestat în ultimele două decenii, este la fel de politic: reflectă un prezent în care sistemele politice supranaționale și multietnice nu mai sunt privite ca la început drept premoderne și anacronice, ci adesea drept un model dezirabil de

organizare politică, în timp ce statul național este adesea privit cu suspiciune.

În acest context, termenul „postimperial“ înseamnă două lucruri: pe de o parte, denotă pur și simplu epoca de după imperii. Termenul poate fi astfel înțeles pur și simplu temporal. Cu toate acestea, conținutul său esențial cuprinde fenomene care depășesc vremea imperiilor, intrând în noua epocă a statelor naționale și perpetuându-se. Până de curând exista prea puțin interes pentru moștenirea imperială. Atunci când interesul a existat, a fost adesea vorba de factori culturali istoricizați ca relicve, mai degrabă decât de elemente care continuau să modeleze societățile, iar aceste elemente trebuiau doar respinse și combătute. Acest lucru se datora și faptului că moștenirea imperială era considerată îngropată, îngropată ca nobilii care au creat-o. Această moștenire este însă mai diversă și de mai lungă durată decât se presupune în general. Demersul din cartea de față nu este exhaustiv. De asemenea, nu toate domeniile vor fi tratate în mod egal. El oferă însă o primă imagine cu privire la abundența fenomenelor. Moștenirea postimperială este formată din oameni care au fost socializați în imperii și care au transmis valori, informații și idei socio-culturale, adică le-au păstrat vii, chiar dacă modificate, de-a lungul mai multor generații; este formată, de asemenea, din grupuri postimperiale care erau dominante din punct de vedere politic, economic și socio-cultural înainte de 1918 și au fost marginalizate de condițiile statului național, devenind obiectul politicilor naționale agresive (turci, albanezi, unguri, germani, ruși, evrei); dar și din instituții și culturi instituționale (stat de drept, birocratie și regularitatea procedurilor administrative, dezvoltarea sistemului juridic, separarea puterilor, profesionalizarea aparatului funcționăresc, înregistrarea teritoriilor și a rezidenților sub formă de registre fiscale, cadastre, statistici ale populației, cartografie modernă); în cele din urmă, din moștenirea materială mult mai temeinic cercetată în comparație cu instituțiile (de la clădiri sacre la arhitectură administrativă și instituții culturale precum universitățile, teatrele, sălile de operă).

Cercetările asupra imperiilor au înflorit în ultimele două decenii și au produs o multitudine de scrieri teoretice. Aceste abordări arată în mod special că imperiile și statele naționale nu pot fi separate ca epoci distincte. Imperiile nu erau pre-naționale, și statele naționale nu au lăsat în urmă tot ce însemna imperiu. Naționalismul etnic a fost în special o moștenire a imperiilor, precum și o nouă dimensiune a violenței din ce în ce mai etnicizate. Primul Război Mondial a avut în acest caz un efect accelerat, dar și advers, asupra imperiilor. Logica națională a subminat structura supranațională a imperiilor, atunci când populațiile

loiale au fost definite brusc drept opozanți naționali, și persecutate, de către conducerea militară și politică a imperiului, sau când imperiile au folosit categoriile naționale pentru a-și trasa politicile de război. Imperialul și naționalul s-au împletit în dinamica extrem de accelerată a violenței de război. Experiența de a fi un obiect al violenței bazate pe etnie a fost trăită de aproape toate acele societăți dominate de imperiile din Europa de Est care, după 1918, s-au transformat în formațiuni postimperiale într-un proces îndelungat, care s-a desfășurat rapid doar în ceea ce privește evenimentele, în unele cazuri însă, în ceea ce privește structura sau mentalitatea, el nefiind încă finalizat.

Lumea statelor balcanice, apărută după 1918, a fost definită la nivel național, iar structurile etnice și religioase complexe pe care le-au lăsat imperiile erau în conflict cu idealul omogenității etnice. Statele balcanice au încercat să rezolve pe cale violentă acest contrast. Prin urmare, istoria postimperială a Balcanilor este, în mare măsură, și o istorie a violenței.

Cartea de față își propune să arate modul în care statele naționale au aspirat să obțină nivelarea și omogenizarea societăților multietnice și multireligioase în două decenii de război (1912–1923, 1939–1949), o scurtă perioadă interbelică și în cadrul diferitelor sisteme comuniste. Epoca comunistă nu contrastează cu statele naționale adesea autoritare din perioada interbelică. Mai degrabă ea constituie o a doua etapă în eliminarea oamenilor și a structurilor care amintesc de imperii prin simpla lor existență. Grupurile sociale cum ar fi proprietarii nobili de teren, burghezia urbană multietnică, dar și grupuri etnice întregi, precum maghiari, germani, evrei, în special din fostul Imperiu Habsburgic, albanezii musulmani, turcii și slavii din regiunea postotomană, au stat în calea proiectului comuniștilor de a crea Omul Nou.

Diversitatea religioasă, de asemenea o moștenire a imperiilor, a împiedicat și nivelarea societății. Oamenii și structurile descrise în teoria marxistă drept feudale proveneau în Balcani din lunga epocă a imperiilor. Lupta de clasă din Balcani, ca și în alte părți ale Europei de Est, a avut adesea și un caracter național, întrucât dușmanul de clasă era diferit nu numai din punct de vedere social, ci de multe ori și etnic. Prin urmare, represiunile sociale și naționale s-au combinat în Balcani sub comunism. Lupta de clasă a continuat adesea prin ceea ce statele naționale din perioada interbelică combăteau în ideea de moștenire națională și ceea ce grupările fasciste și guvernele militare ultranaționaliste au vrut să distrugă într-o nouă fază de violență dezlănțuită în al Doilea Război Mondial.

Cele două decenii de război, perioada interbelică și perioada comunistă sunt legate de această continuitate a unei istorii a violenței, care

a însemnat eliminarea radicală a moștenirii imperiale, care părea să le dea coșmaruri statelor naționale. Această istorie a violenței a avut mai multe puncte culminante: cele două decenii de război și anii '80 și '90 ai secolului XX. Chiar la sfârșitul erei comuniste, violența împotriva grupărilor musulmane postotomane a continuat în Bulgaria și Iugoslavia, iar în România regimul s-a îndreptat împotriva maghiarilor, cel mai numeros grup rezultat din destrămarea Imperiului Habsburgic. În toate cazurile, obiectul politicilor statale violente s-a opus scopului unei societăți unificate la nivel social și național.

Povestea Balcanilor nu e singulară în spațiul postimperial, de la Marea Baltică până în lumea arabă. În Europa Centrală și de Est (Polonia, Republica Cehă, Ungaria), ruptura de moștenirea imperială a fost mai radicală pe termen lung decât în Balcani. Pentru că, în ciuda tuturor eforturilor de omogenizare a statelor naționale, în Balcani nu au apărut state compacte etnic, precum în Cehia sau în Anatolia; aici, moștenirea socio-culturală a imperiilor, în funcție de diversitatea etnică și religioasă, a persistat în multe locuri, chiar dacă s-a subțiat.

Toate statele balcanice au apărut din cel puțin un imperiu, ba unele s-au născut din două sau chiar mai multe imperii. Iugoslavia a fost construită în 1918 din zonele posthabsburgice și postotomane în jurul unui stat de bază sârb, care, la rândul său, și-a câștigat suveranitatea față de Imperiul Otoman în 1878. De asemenea, România a fost construită în jurul unui spațiu central suveran față de Imperiul Otoman începând cu 1878, prin unificarea unor foste provincii otomane, austro-ungare și ruse. Conflictul tradițiilor și structurilor postimperiale din interiorul acestor state succesoare compozite ține de cele mai importante teme ale unei istorii balcanice a secolului XX. Termenul „compozit“ a fost adoptat de cercetările moderne timpurii, ceea ce indică astfel eterogenitatea constitutivă a statelor premoderne. În contextul nostru, el descrie compoziția statelor postimperiale din teritoriile mai multor imperii, precum și problemele de integrare asociate.

Utilizarea dimensiunii postimperiale ca matrice pentru o istorie a Balcanilor în epoca statelor naționale moderne deschide noi perspective. Ea nu poate fi însă înțeleasă ca o narațiune completă și nouă. Nu tot ceea ce este descris în această carte poate fi atribuit dimensiunii postimperiale. Prin urmare, nu este vorba de o aplicare forțată a interpretării postimperiale indiferent de circumstanță. Cu toate acestea, cartea doarește să utilizeze dimensiunea postimperială, să abordeze perspective necunoscute, să pună în prim-plan spații și grupuri marginalizate sau ignorate într-o logică național-statală și național-istorică. Iar aceasta înseamnă și că uneori trebuie să ne abatem de la căile bătute.¹

O ISTORIE A DESTRĂMĂRII POSTIMPERIALE

Această carte descrie, de asemenea, Balcanii din secolul XX ca pe o poveste a dezbinării postimperiale. Cu puține întreruperi, imperiile au modelat Balcanii timp de aproximativ două milenii. O organizație de tip state naționale nu era doar tânără, ci și nouă pentru regiune. Prin urmare, anul 1918 reprezintă o ruptură în cursul lin al istoriei. Dispariția imperiilor este unul dintre cele mai profunde clivaje din istoria politică a regiunii, dar, chiar dacă imperiile au dispărut oficial, acest lucru nu a însemnat că, la un moment dat, moștenirea lor a încetat brusc să existe.

Statele naționale balcanice au încercat să facă uitată moștenirea imperială, cu mai multă sau mai puțină sârguință. Acestea au marginalizat ca minorități grupuri odinioară dominante, le-au obligat să emigreze, le-au expulzat și le-au ucis; au marginalizat și au ucis în masă elementele indezirabile ale populației (evrei, musulmani, romi) sau au încercat să le asimileze cu forța; au lansat programe masive de colonizare internă. Ele au unificat administrațiile, și-au înlocuit sau transformat personalul, au anihilat administrativ regiuni istorice, au înlocuit toponimele pe tot teritoriul, au eliminat monumentele istorice și au schimbat radical structurile urbane. Au persecutat și marginalizat grupuri religioase postimperiale sau au interzis religia cu totul. În noua memorie istorică și în noua istorie culturală, tot ceea ce amintea de imperii trebuia să fie anulat și la modul ideal oculat. Ruptura statului național de patrimoniul imperial a fost rațiune de stat în noile sisteme politice. Statul național nu ar putea fi legitim decât dacă s-ar fi prezentat ca un progres istoric față de imperii.

Conceptul de ruptură se referă la metoda istoriei integrative, comparate (*histoire croisée*), pe care indirect o preia. Pentru că, în ciuda tuturor eforturilor guvernelor, această ruptură nu a fost completă, chiar dacă legăturile postimperiale au devenit din ce în ce mai fragile în decursul secolului XX. Statele naționale au întreprins două încercări majore de rupere de trecut: mai întâi, sub regimurile autoritare din perioada interbelică, și apoi la nivel mult mai extins, sub dictaturile comuniste. În ambele cazuri a fost vorba despre omogenizare etnică și nivelare socială.

Secolul XX este, prin urmare, un *saeculum* postimperial în Balcani: după imperii nu înseamnă însă fără imperii. Mai degrabă este vorba de a urmări în ce zone a avut influențe moștenirea imperială și modul în care această moștenire a avut un impact asupra politicii, societății și culturii, dar a fost prezentă și în administrație, economie și diferențele regionale din interiorul statului. Istoria Balcanilor postimperiali este,

de asemenea, istoria declinului moștenirii imperiale. Detașarea de moștenirea imperială a fost modelată de cele două decenii de război (1912–1922, 1939–1949), prin care Balcanii s-au diferențiat de alte părți ale Europei: anume, durata celor două războaie mondiale, în care strategiile de omogenizare radicală ar fi trebuit să contribuie la afirmarea principiului naționalist.

O prezentare care examinează separarea postimperială și estomparea elementelor imperiale dintr-o regiune atât de diversă riscă să depășească această abordare. Prin urmare, trebuie să analizăm întotdeauna în ce măsură abordarea este viabilă. Cu alte cuvinte, nu trebuie trecut în plan secund faptul că statele naționale au fost actorii determinanți după 1918 și, prin urmare, ele oferă un cadru de interpretare. În consecință, istoria balcanică a fost adesea scrisă ca adaos la istoriile naționale. O carte care se pretinde o istorie a unei mari regiuni trebuie să compare studiile de caz naționale, dar și să cuprindă elementele comune regiunii ca atare și să justifice folosirea Balcanilor ca unitate de interpretare semnificativă.

Așadar, voi folosi diferite metode: istoria celor două decenii de război (1912–1923, 1939–1949), care se caracterizează printr-o complexitate politică extraordinară, este analizată la nivel regional, de exemplu prin compararea regimurilor de ocupație. Probleme de istorie structurală, precum cele legate de societățile agrare, industrializare sau politicile religioase sunt de asemenea comparate între regiuni. Problema specificului dezvoltării regionale și a clasificării tendințelor regionale este tratată în secțiunile temporale, în special pentru anii-cheie 1956, 1968 și 1989. Acestea arată clar modul în care Balcanii au parcurs propriul drum dincolo de granițele marilor puteri europene – și de ce accesul la istoria regională oferă o plusvaloare hermeneutică. De asemenea, acestea arată că, în ciuda tuturor diferențelor naționale, Balcanii au trăit deseori în ritmuri politice și socio-culturale similare, dincolo de granițele celor două blocuri de putere. De asemenea, sunt abordate și perspective alternative, cum ar fi conștiința de sine a periferiilor. Acestea pot fi spațiale, dar și legate de grupuri: sunt prezentate fostele zone centrale și grupuri centrale ale imperiilor, care au fost marginalizate după 1918. Descrierea grupurilor postimperiale ca maghiarii, germanii și evreii, dar și aromânii și romii, precum și regiunile postimperiale, cum ar fi Macedonia sau Kosovo, deschid, laolaltă cu (noi) periferii, perspective neobișnuite privind dezvoltarea Balcanilor.

După 1945, narațiunea postimperială s-a diluat. Oamenii și instituțiile din moștenirea imperială dispăruseră sau își pierduseră forța și vizibilitatea. Punctul de reper imperial a rămas ca o constelație a puterii.

Uniunea Sovietică și Statele Unite ca noi superputeri au afectat și ele Balcanii. Conducătorii din regiune au aplicat strategii de subversiune față de superputeri, care nu erau noi, ci proveneau din experiența îndelungată a conducătorilor regionali în relație cu ce părea a le fi superior, ca și din experiența obținerii de resurse imperiale în scopuri regionale. Prin urmare, eforturile superputerilor față de presupușii lor vasali amintesc de dificultățile întâmpinate în special de Imperiul Otoman în ceea ce privește controlul periferiilor sale.

PROBLEME DE METODOLOGIE ȘI STADIUL CERCETĂRII

Istoria postimperială a unei regiuni mari, comparația intraregională și referințele la istoria globală pentru perioada comunistă a Balcanilor sunt punctele de interes ale acestei cărți. Această din urmă dimensiune intră în joc mai ales după 1945, când țările balcanice au apărut pentru prima dată ca actori noneuropeni. A devenit clar din cele spuse până acum că statele naționale reprezintă categorii importante de interpretare, dar nu singurele. Se adaugă imaginea noilor zone de frontieră și a zonelor periferice interioare. Acest lucru se întrepătrunde cu încercarea de integrare intraregională. Istoria balcanică nu este pur și simplu un cumul de istorii naționale. Trebuie să servească la mai mult: la compararea consecventă a structurilor.

Dar acest lucru este mai ușor de revendicat decât de implementat, pentru că cercetarea se bazează în mare parte pe frontierele naționale. Abordările comparative sunt slabe în regiune. În interiorul și în afara regiunilor, barierele lingvistice – aproape nici un istoric nu stăpânește toate idiomurile balcanice – ridică dificultăți atunci când este vorba de prelucrarea unor cercetări speciale. În prezent, multe subiecte sunt redescoperite sau descoperite recent: de exemplu, istoria administrativă sau grupurile de influență postimperiale. Cine dorește, de exemplu, să compare istoria poliției, a serviciilor secrete sau a sistemului judiciar se confruntă cu un domeniu de cercetare care este doar parțial acoperit; fenomenele transfrontaliere, cum ar fi contrabanda, comerțul ilicit și comerțul cu vite, abia încep să fie abordate. Pătrunderea statului în regiunile rurale este un subiect de cercetare aflat tot la început, după cum este și problema modului în care, după 1918, majoritățile rurale ale populației Iugoslaviei și României (grecii și sârbii au putut acumula experiență anterioară) au fost încorporate în practica politică în noile sisteme de sufragiu universal masculin. Trebuie avut în vedere faptul

că cercetările din ultimele trei decenii s-au concentrat puternic pe perioada comunistă. Primul Război Mondial a reintrat în conștiința multor istorici în ultimii patru-cinci ani – în special fronturile balcanice au fost relativ puțin cercetate, iar regimurile de ocupație (în ambele războaie mondiale) nu au fost niciodată comparate sistematic. În plus, există dezechilibre în teme: dezintegrarea Iugoslaviei a provocat o examinare cuprinzătoare a Iugoslaviei lui Tito în lumea germană și anglofonă, adesea efectuată de cercetătorii care au fugit în Vest din fosta Iugoslavie. Nu există ceva similar pentru alte țări, deoarece, de exemplu, disciplina studiilor neogrecești din afara Greciei este puternic filologică. Părți importante ale cercetărilor grecești, bulgare, române, croate și sârbe au fost conectate la dezbaterile teoretice europene în ultimele decenii, chiar dacă multe rezultate (din păcate) în afara țărilor respective sunt greu observabile, din cauza barierei lingvistice. Această evoluție nu a reușit să se materializeze în Albania, la fel ca și în alte țări mai mici, precum Muntenegru, Kosovo sau Macedonia. Prezenta lucrare se bazează pe o cercetare larg dispersată și ar dori să se folosească și de lucrări în limbi balcanice. Cu toate acestea, întrucât nu aspiră să fie doar o sinteză, ci țese și conceptele menționate în prezentare, trebuie să aibă în vedere și limitele pe care le impune stadiul cercetării, în ciuda abundenței bibliografiei selectate.

Din punct de vedere geografic, accentul acestei cărți cade asupra statelor Albania, Bulgaria, Grecia, România și Iugoslavia, iar zonele austro-ungare care li s-au alipit ulterior, după 1918, precum Croația sau Transilvania, au fost tratate într-un context istoric balcanic, deoarece în noile state principala concentrare a puterii a fost în sud-estul fiecăruia, adică în Serbia, respectiv în Vechiul Regat cu centrul la București. Ungaria, pe de altă parte, s-a despărțit prin pierderile teritoriale de un context istoric balcanic și, prin urmare, este abordată doar marginal; în schimb, în analiză sunt incluse minoritățile maghiare din statele postimperiale guvernate de la Belgrad și București.

Încă o vorbă cu privire la echilibrarea materialului. Cele două decenii de război sunt tratate în detaliu, la fel și perioada interbelică. În schimb, spațiul care se aplică celor patru decenii între 1945 și 1989 poate părea modest. Dar scurtul secol XX nu se împarte chiar în jumătate – înainte și după 1945 – așa cum se crede. O mare parte din ce s-a realizat în comunism fusese creat înainte de 1945: de la controlul guvernamental al economiei și omogenizarea națională la cultul liderilor și al conducerii patrimoniale.

Chiar și aceasta este o perspectivă inedită. De aceea, în prima parte pun bazele direcției în care va duce analiza perioadei de după 1945.